

Η κοινωνία του Σίδνεϊ έχασε ένα επίλεκτο μέλος της, η παροικία τον Ανθρωπο και Αγωνιστή της, ενώ η οικογένειά του ζει την ανυπόφερτη οδύνη από την απώλεια του αγαπημένου της Παύλου. Ο Πολ Μπερτούτσι δεν είναι πια μαζί μας.

Παρόλο που την περασμένη εβδομάδα άκουσα ότι “πεθαίνει σε δύο ημέρες ο Μπερτούτσι”, αιφνιδιαστικά όταν μου είπαν Παρασκευή πρωί ότι είχε πεθάνει το προηγούμενο βράδι. Είχα ακούσει τόσες πολλές φορές τα περασμένα δέκα χρόνια ότι πεθαίνει, ότι είναι στα τελευταία του, ότι δεν θα βγάλει τη βραδιά, ενώ ο Μπερτούτσι πάντα νικούσε, που πίστεψα ότι και αυτή τη φορά ο Πολ θα κατάφερνε να ξεγελάσει τον θάνατο και να επιστρέψει στο σπίτι του. Το ίδιο πίστευε η παροικία, αν κρίνω από την έκπληξη στα πρόσωπα πολλών φίλων όταν τους ανέφερα το κακό ματτάτο.

Τον Πολ Μπερτούτσι δεν είχα γνωρίσει, δεν είχα καν συναντήσει ποτέ, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν γνώριζα την πλούσια δράση του, την παροιμοιώδη γενναιοδωρία και ανθρωπιά του. Σ’ αυτή την παροικία όπου οργιάζει το κουτσομπολιό και οι συκοφαντίες κάνουν θραύση, ποτέ δεν άκουσα έναν κακό λόγο για τον Πολ Μπερτούτσι, γι’ αυτό πραγματικά με λύπησε ο θάνατός του. Οι καλοί άνθρωποι δεν μάς περισσεύουν τέτοιες ημέρες.

Ο Πολ Μπερτούτσι αρρώστησε με την επάρατο νόσο, όπως τη λένε, πριν 11,5 χρόνια και όταν ο μεγάλος χειρουργός, Κρις Ο’ Μπράιεν, τού έδωσε μόνο έξι μήνες ζωής, ο Πολ ήλπιζε να ζήσει δώδεκα μήνες ακόμη για να καμαρώσει ένα νεογέννητο εγγονάκι του. Ομως αυτός ο άνθρωπος διέθετε τέτοια ψυχική δύναμη που μπόρεσε να παλαίψει την αρρώστια του πολλά χρόνια και έφυγε αδάσματος μαχητής.

Κάθε ημέρα, χιλιάδες καρκινοπαθείς παραδίδουν τα όπλα επειδή βλέπουν την αρρώστια τους σαν θανατική καταδίκη, αλλά ο Πολ Μπερτούτσι δεν λύγισε, είδε τον καρκίνο σαν εχθρό και άρχισε ενα-

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμια και...

μη

ντίον του έναν πόλεμο. Δούλεψε σκληρά για να συγκεντρώσει χρήματα και σύμφωνα με πληροφορίες μου ο Πολ Μπερτούτσι πρόσφερε περισσότερα από μισό εκατομμύριο δολάρια από δεξιώσεις και ερά-

ριστικά, παρά την αρρώστια του ο Πολ ήταν ο τελευταίος έμπορος λουλουδιών τής γενιάς του, αφού όλοι οι άλλοι είχαν ήδη αποχωρήσει από την αγορά.

Ο Πολ Μπερτούτσι συνέχισε τον

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΠΕΝΘΟΣ

Παύλος Μπερτούτσι

ΧΑΣΑΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΤΗ

νους του στις επιστημονικές έρευνες για την θεραπεία καρκινοπαθών. Αυτές οι μεγαλόψυχες δραστηριότητές του κέρδισαν το θαυμασμό και εκτίμηση, από γιατρούς, πολιτικούς και την ευρύτερη κοινωνία του Σίδνεϊ.

Περιφρονώντας κυριολεκτικά την αρρώστια, όλα αυτά τα χρόνια, με το κορμί του λαβωμένο θανάσιμα, ο Πολ Μπερτούτσι, εξακολουθούσε να απολαμβάνει όσο μπορούσε τη ζωή. Όταν δεν ήταν καθηλωμένος σε κρεβάτι νοσοκομείου, κάθε ημέρα ξυπνούσε τα ξημερώματα για να πάει στην κεντρική αγορά λουλουδιών για το κατάστημα Waratah Florists που λειτουργούσε περισσότερα από 35 χρόνια με την αγαπημένη του σύζυγό Πολίν και πάντα εύρισκε χρόνο για τους συγγενείς και φίλους του. Συγγενικό του πρόσωπο μου είπε ότι ο Πολ είχε τρεις αγάπες: την οικογένεια, τους φίλους και τα λουλούδια, πιστός και στις τρεις μέχρι το τέλος. Χαρακτη-

πόλεμό του εναντίον του καρκίνου υποφέροντας αδιαμαρτύρητα τις οδυνηρές συνέπειες και μόνον όταν ο θεράπων γιατρός από την αρχή τής αρρώστιας του, Κρις Ο’ Μπράιεν, πέθανε πριν μερικούς μήνες ο Πολ έκανε τη θλιβερή πρόβλεψη ότι “ήρθε η σειρά μου”.

Ο Πολ Μπερτούτσι γεννήθηκε στην Ρόδο την 1η Δεκεμβρίου 1938 με καταβολές από το Καστελόριζο και στην Αυστραλία μετανάστευσε το 1955, όπου εργάστηκε σε διάφορες δουλειές μέχρι που με τη σύζυγό του δημιούργησαν ένα από τα καλύτερα ανθοπωλεία του Σίδνεϊ, που λίγο πολύ όλοι μας έχουμε χρησιμοποιήσει κατά καιρούς. Ο Πολ Μπερτούτσι έβαζε το χέρι βαθιά στην τσέπη για κάθε παροικιακή προσπάθεια και έδινε το παρών στις εκδηλώσεις της για να τις ενισχύσει, χωρίς να περιμένει ανταλλάγματα. Να προσθέσω κάτι που ίσως πολλοί να μη γνωρίζουν ή να μη θυμούνται, ότι σε νεανική ηλικία

ο Πολ ήταν το πρώτο μέλος τής ορχήστρας Νέα Αστέρια και έπαιζε τα κρουστά.

Τέτοιες ώρες, από πείρα ξέρουμε όλοι ότι ο πόνος δεν φεύγει με ευχολόγια, αλλά εύχομαι ότι η σύζυγός του Πολίν, τα παιδιά του Γιάννης και Άννα, η μητέρα του Άννα, τα εγγόνια Πατρίσια, Τζέσικα, Λουκάς και Αλεξάνδρα, τα αδελφία του Σάββας και Σούλα, τα εξαδέλφια και λοιποί συγγενείς θα βρουν το κουράγιο να ζήσουν χωρίς τον αγαπημένο τους συντροφο, πατέρα, παππού και συγγενή. Ο Παύλος τους έφυγε, αλλά πίσω του άφησε μια μεγάλη παρακαταθήκη που πρέπει να διαφυλάξουν.

Όλοι εμείς εδώ στον Κόσμο, οι εκδότες και το υπόλοιπο προσωπικό ευχόμεθα να βρουν την παρηγοριά που τόσο πολύ χρειάζονται.

Εγώ, πάντως, είμαι σίγουρος πως αν πραγματικά ανταμειβόμαστε κατά τα έργα μας, αν εκεί που βρίσκεται υπάρχουν άγγελοι, ο Πολ Μπερτούτσι ασφαλώς είναι σήμερα ανάμεσά τους.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα τον σκεπάσει.

* Για να μην ξεχνάμε...

Απαράδεκτο! 35 χρόνια συμπληρώθηκαν χτες, Δευτέρα 20 Ιουλίου, από τη μαύρη εκείνη ημέρα, που τουρκικά στρατεύματα, εντελώς ανενόχλητα και με καμία σοβαρή αντίσταση (παρά μόνον εκείνη του ηρωισμού κάθε απλού φαντάρου που επιστρατεύτηκε ανέτοιμος και αγουροξυπνημένος για να αντιμετωπίσει τον εχθρό, χωρίς σχέδιο, με σαγιονάρες και με απηρχαιωμένα όπλα), εισέβαλαν στην Κύπρο, κατέκτησαν το 36,4% του εδάφους του νησιού, στον πανέμορφο βορρά του, και εκτόπισαν στον νότο περισσότερους από 170.000 Ελληνοκύπριους πρόσφυγες.

Έτσι, για να μην ξεχνάμε...

* Αντίκρουση

Συνεχίζοντας στο ίδιο θέμα και την προδοσία, τη «φιλία του με τον Μακάριο» επικαλέστηκε ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης απαντώντας σε δημοσίευμα των «Νέων» για τον επαχθή ρόλο του στο Κυπριακό...

Εγραψε ο Άνθος Λυκαυγής:

«Νομίζοντας ότι με τον Μακάριο απεβίωσε και η μνήμη, ο αρχιερέας της Ιουλιανής αποστασίας του '65 απαντά σε όσα δι' εγγράφου απεκάλυψαν «ΤΑ ΝΕΑ» για τον επαχθή ρόλο του και στο Κυπριακό, επικαλούμενος «τη φιλία του με τον

Μακάριο»! Ο οποίος τον είχε μάλιστα προσκαλέσει (μαζί με τον Π. Κόκκα) στην Κύπρο. Ο Μακάριος (και γράφω μετά λόγου γνώσεως) ουδέποτε λησμόνησε (και ποτέ δεν συγχώρησε) όσα περί «πόρνης της Μεσογείου» και ο πρώτος και ο δεύτερος (σ.σ. Π. Κόκκας) διετύπωναν δημοσίως. Προάγοντας αποδόμηση της Ελλαδο-Κυπριακής συμπαρατάξεως. Και διασπείροντας εθνικό διχασμό. Ο Μητσοτάκης ουδέποτε «χώνεψε» τον Μακάριο. Ιδιαίτερως λόγω των στενότερων δεσμών του με τον Ανδρέα Παπανδρέου. Στον οποίο κατά κύριο λόγο είχε στηριχθεί, για την αντιμετώπιση έωλων διχοτομικών σχεδιασμών και την αποτροπή πραξικοπηματικών ενεργειών από αποστάτες στην Αθήνα».

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Μαούνα: Η μαούνα είναι ένα πλοίο χωρίς καρίνα, δηλαδή χωρίς το κατώτερο τμήμα του σκελετού του που εκτείνεται από την πλώρη ως την πρύμνη. Χρησιμοποιείται για μεταφορές σε μικρές αποστάσεις και για φορτώσεις και εκφορτώσεις εμπορευμάτων στα λιμάνια. Η λέξη μαούνα χρησιμοποιείται με υποτιμητική χροιά για κάθε μεταφορικό μέσο που είναι αργό και παλιό τεχνολογίας (π.χ. για αργό και παλιό αυτοκίνητο παλαιού τύπου). Επίσης, η μαούνα χρησιμοποιείται ως

μειωτικός χαρακτηρισμός για την εύσωμη και δυσκίνητη γυναίκα.

* Πλιάτσικο

Ο Δημήτρης Δανίκας γράφει:

Πρώτα το πλιάτσικο και η αρπαγή. Έπειτα οικολογία και κατακραυγή. Πρώτα κουρσεύεις ό,τι μπροστά σου βρεις. Ύστερα, όταν οικοδομήσεις την αυθαίρετη και συνήθως κακάσχημη φωλίτσα σου, μεταλλάσσεσαι σε μαϊμού οικολογική. Έτσι όταν ο επερχόμενος το διπλανό οικόπεδο πιάνει να πυρπολεί, ο προηγούμενος και τώρα νομότυπος ιδιοκτήτης ωρύεται εναντίον των οικοπεδοφάγων που κατακρεουργούν το πράσινο της περιοχής. Ο κύκλος της εθνικής ντροπής. Καίω, καταληστεύω, κτίζω, κουρσεύω. Έτσι σιγά σιγά πάει ο Υμηττός. Έτσι σιγά σιγά στάχτη και μπουρμπερη η Πεντέλη. Έτσι από αρπαγή σε αρπαγή τσιμέντο ολόκληρη η χώρα σε λίγο θα μετατραπεί. Πώς ν' αγαπήσει ο Νεοέλληνας αυτή την ευλογημένη γη; Του παραδόθηκε από τους προγόνους παρθένα χωρίς ραφή. Όμως εκείνος τη διακορεύει χωρίς ντροπή. Αγαπητοί μου, να το παραδεχτούμε. Δεν είναι τόσο η ανικανότητα της κρατικής μηχανής. Είναι και αυτή. Πρωτίστως είναι του Νεοέλληνα το κυτταρικό σπορ πλιάτσικου, μικροϊδιοκτησίας, καμένης γης!